

hazafelé tartottak, amikor Mihail Ilarionovics jól megtermett varjút vett észre egy nyírfa tetején. Megtorpant, és egy bokor mögé húzódott.

– Ennek most a seggébe durrantok – szólt oda Koljának.

A tábornaszernagy felvette a lőállást, tokáját a tusra nyomta, a jó szemét résnyire szűkítve célzott, és durr. Csak lassan halt el a lövés zaja a tajgában.

A varjú továbbra is ott ült a fán, és nyugodtan nézegetett.

– Nézzenek oda, milyen bátor ez a tetves madár – mondta vörös arccal Mihail Ilarionovics, és némi kotorászás után a zsebéből féltényérnyi kitüntetést húzott elő. – Fogd ezt, Kolja fiam, mássz fel szépen arra a fára, és add át neki!

Lázár Balázs

HEXAMETER

Herpesz a félhold. Úgy süt az éjszaka fénytelen ajkán.
Mozdul lassan a rút arc, és belecsókol a tájba,
Borzad a minden, mert a világvég szájszaga árad.

ÖSSZEÉRNEK A VISZONYOK

összeérnek a viszonyok
mint langyos lombikban
úszom az őszben

sejtjeim gammasugarát
egy gyermekkori emlék nyeli el
de már ahhoz sincsen közöm

Isten még kivár

nem mindig lehet ami van